NN 47/2019 (10.5.2019.), Rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-IIIA-1214/2018 od 19. ožujka 2019.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

929

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Miroslav Šeparović, predsjednik, te suci Andrej Abramović, Mato Arlović, Snježana Bagić, Branko Brkić, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Davorin Mlakar, Rajko Mlinarić, Goran Selanec i Miroslav Šumanović, rješavajući o ustavnoj tužbi koju je podnijela Hrvatska stranka prava 1861. iz Zagreba, koju zastupa Dobroslav Paraga, predsjednik stranke, na sjednici održanoj 19. ožujka 2019. donio je

RJEŠENJE

I. Ustavna tužba se odbacuje.

II. Ovo rješenje objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

1. Hrvatska stranka prava 1861. iz Zagreba (u daljnjem tekstu: podnositeljica), koju zastupa Dobroslav Paraga, predsjednik stranke, podnijela je 26. ožujka 2018. ustavnu tužbu na temelju članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon) smatrajući da joj je trajanjem upravnog postupka koji se vodi pred Ministarstvom regionalnog razvoja, šumarstva i vodnog gospodarstva Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Ministarstvo), kao i trajanjem upravnog spora pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske povrijeđeno ustavno pravo na suđenje u razumnom roku.

Podnositeljica predlaže da Ustavni sud usvoji ustavnu tužbu, naloži nadležnom tijelu donošenje odluke u što kraćem roku te da joj odredi primjerenu naknadu.

2. U konkretnom slučaju, upravni postupak vodio se radi plaćanja (ovrhe) vodne naknade za poslovni prostor. Prvostupanjski zaključak Hrvatskih voda donesen je 23. srpnja 2009., a drugostupanjsko rješenje Ministarstva doneseno je 9. veljače 2011. Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio je 3. srpnja 2014. u povodu tužbe podnositeljice presudu kojom je uvažio njenu tužbu i poništio rješenje Ministarstva te je predmet vratio na ponovni postupak. Iz navoda sadržanih u ustavnoj tužbi, koju je podnositeljica podnijela 26. ožujka 2018., proizlazi da Ministarstvo do dana podnošenja ustavne tužbe nije postupilo sukladno uputi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, odnosno da nije donijelo novo rješenje. U ustavnoj tužbi podnositeljica nije priložila dokaz da je prije obraćanja Ustavnom sudu koristila ijedno pravno sredstvo koje joj stoji na raspolaganju radi zaštite prava na suđenje u razumnom roku.

3. Polazeći od sadržaja ustavne tužbe, Ustavni sud utvrdio je da podnositeljica u ustavnoj tužbi nije dokazala da je tijekom postupka koji je prethodio ustavnosudskom postupku koristila pravne lijekove protiv »šutnje uprave« propisane člankom 218. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« broj 53/91. i 103/96.), odnosno člankom 26. stavcima 1. i 3. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« broj 53/91., 9/92. i 77/92.). Također, iz ustavne tužbe nije razvidno da je podnositeljica koristila pravna sredstva protiv »šutnje uprave« koje propisuje članak 105. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« broj 47/09., koji je stupio na snagu 1. siječnja 2010.) i članak 24. stavak 2. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« broj 20/10., koji je stupio na snagu 1. siječnja 2012.).

4. Polazeći od dosadašnje upravne prakse, naime, nesporno je da je cjelokupni postupak mogao, ali i nije morao, trajati kraće da je podnositeljica iskoristila pravo na žalbu, odnosno pravo na tužbu zbog »šutnje uprave«. Međutim, kako podnositeljica ustavnom tužbom nije dokazala da je ta pravna sredstva koristila, Ustavni sud u povodu konkretne ustavne tužbe nije nadležan ispitivati in abstracto bi li njihovo podnošenje dovelo do drugačije duljine trajanja konkretnog upravnog postupka.

Istovjetno pravno stajalište Ustavni sud izrazio je u svojoj odluci broj: U-IIIA-4885/2005 od 20. lipnja 2007. (»Narodne novine« broj 67/07.).